RAC - Rock proti komunismu
nebo neonacistická hra na schovávanou?

V poslední době se množí snahy neonacistů prezentovat se na veřejnosti přijatelnějším způsobem, než uctíváním Hitlera a rasovou nesnášenlivostí. Někteří z nich se proto uchylují k zakrývání své skutečné ideologie a prohlašují se pouze za „patrioty a antikomunisty“ a hovoří o RAC (Rock Against Communism - Rock proti komunismu). V zemi, která si ještě pamatuje totalitní vládu, která se honosila jménem „komunistická“ je snadné být antikomunistou a řada lidí - i těch, kteří s neonacismem nemají absolutně nic společného - na něco podobného velmi dobře slyší. Dokonce i anarchisté a antifašisté se od marxismu-leninismu distancují a pokládají ho za stejného nepřítele svobody jako nacionální socialismus. Je tedy v pořádku následovat myšlenky RAC? Nebo je to trochu jinak? Abychom na tuto otázku mohli odpovědět, musíme nahlédnout trochu do historie a osvětlit si vznik RAC.

RAC vzniklo v Anglii osmdesátých let jako protiváha k RAR (Rock against Racism - Rock proti rasismu). Rock proti rasismu byl hudební festival pořádaný v roce 1978 Anti-Nazi League jako výraz odporu k narůstající vlně rasismu v anglické hudební scéně spojené s vlivem neofašistických stran jako National front na část skinheadské scény. Průvod více než 100.000 lidí prošel tehdy z Trafalgar square do Londýnského East Endu, kde se open air festival konal za účasti kapel jako The Clash nebo The Buzzcocks. Původně byl plánován jen jediný koncert, ale brzy se z myšlenky angažovaného anti-rasistického vystoupení hudebních skupin stala celá kampaň, do které se zapojovalo čím dál víc kapel, zejména z tradičně svobodomyslného punkového prostředí.

Proti tomuto trendu se postavilo rodící se hnutí rasistických skinheads a pokusilo se čelit masivnímu nástupu RAR vytvořením vlastní hudební platformy, nazvané Rock proti komunismu. Pokud se ptáte, proč se oponenti kampaní proti rasismu hlásili k antikomunismu je odpověď jednoduchá - k rasismu se otevřeně hlásit nemohli. On by sice takový Rock

for racism zněl jako název dobře, ale zároveň by příliš jasně deklaroval, o co neonacistům vlastně jde. A to neměli organizátoři v úmyslu. Záštitu nad těmito koncerty totiž převzala neofašistická National Front a té šlo hlavně o voliče. A ty by programem stojícím na primitivním rasismu nikdy nezískala. Navíc by neonacisté museli přiznat, že jsou to co jsou - tedy neonacisté - a to se většině z nich nechtělo. Ono přece jen *„antikomunista a patriot“* zní lépe než *„neonacista“*. Obzvlášť když víte, co v minulosti nacismus spáchal za zvěrstva a zločiny. O co jde ale muselo být brzy všem jasné, neboť hlavním organizátorem koncertů RAC se stal Ian Stuart Donaldsson, zakladatel kultovní neonacistické kapely Skrewdriver. I když by se dalo podle názvu kampaně RAC soudit jinak, byl hlavní hvězdou RAC koncertů právě neonacistický Skrewdriver a obecně byly tyto koncerty přehlídkou kapel nikoli antikomunistických, ale výhradně neonacistických. Koncerty se odehrávaly převážně neveřejně, neboť veřejně oznámené akce narážely zhusta na masivní bojkot ze strany místní antirasistické mládeže. (Nejvýznamnějším střetem, ke kterému v této souvislosti došlo, byla v roce 1992 „Battle of Waterloo“, pojmenovaná podle stanice londýnského metra, ve které měli sraz neonacističtí skinheadi z Evropy před koncertem Skrewdriver. Asi 200 neonacistů zde muselo čelit náporu více než 1000 rozzuřených antifašistů. Uznáváme - čelit není nejsprávnější slovo. Správnější je utíkat a být bito. Většina těchto neonacistů si koncert skutečně neužila.)

Velmi brzy se ukázalo, že RAC není ničím jiným než zástěrkou, za kterou se může skrýt neonacistická ideologie. Bylo tomu tak v osmdesátých letech v Anglii a je tomu stejně i na počátku 21. století v Čechách. Stejně jako tehdy se ani dnešní neonacisté nechtějí veřejně hlásit ke svým skutečným „ideálům“ a schovávají se raději za nálepku antikomunistů.

V žádném případě to neznamená, že postavit se bolševismu je špatné. Ne. Znamená to pouze, že je třeba používat vlastní mozek a prohlédnout lsti, které na nás neonacisté chystají. Fašismus, nacismus i bolševismus představují stejné nebezpečí pro svobodu. Kdo má dojem, že je rozumné vyhánět čerta ďáblem, je na nejlepší cestě přímo do pekla.

Myslete vlastní hlavou a nenechte ze sebe udělat hlupáky
Milujte hudbu a postavte se fašismu i bolševismu

RAC - Rock proti komunismu
nebo neonacistická hra na schovávanou?

V poslední době se množí snahy neonacistů prezentovat se na veřejnosti přijatelnějším způsobem, než uctíváním Hitlera a rasovou nesnášenlivostí. Někteří z nich se proto uchylují k zakrývání své skutečné ideologie a prohlašují se pouze za „patrioty a antikomunisty“ a hovoří o RAC (Rock Against Communism - Rock proti komunismu). V zemi, která si ještě pamatuje totalitní vládu, která se honosila jménem „komunistická“ je snadné být antikomunistou a řada lidí - i těch, kteří s neonacismem nemají absolutně nic společného - na něco podobného velmi dobře slyší. Dokonce i anarchisté a antifašisté se od marxismu-leninismu distancují a pokládají ho za stejného nepřítele svobody jako nacionální socialismus. Je tedy v pořádku následovat myšlenky RAC? Nebo je to trochu jinak? Abychom na tuto otázku mohli odpovědět, musíme nahlédnout trochu do historie a osvětlit si vznik RAC.

RAC vzniklo v Anglii osmdesátých let jako protiváha k RAR (Rock against Racism - Rock proti rasismu). Rock proti rasismu byl hudební festival pořádaný v roce 1978 Anti-Nazi League jako výraz odporu k narůstající vlně rasismu v anglické hudební scéně spojené s vlivem neofašistických stran jako National front na část skinheadské scény. Průvod více než 100.000 lidí prošel tehdy z Trafalgar square do Londýnského East Endu, kde se open air festival konal za účasti kapel jako The Clash nebo The Buzzcocks. Původně byl plánován jen jediný koncert, ale brzy se z myšlenky angažovaného anti-rasistického vystoupení hudebních skupin stala celá kampaň, do které se zapojovalo čím dál víc kapel, zejména z tradičně svobodomyslného punkového prostředí.

Proti tomuto trendu se postavilo rodící se hnutí rasistických skinheads a pokusilo se čelit masivnímu nástupu RAR vytvořením vlastní hudební platformy, nazvané Rock proti komunismu. Pokud se ptáte, proč se oponenti kampaní proti rasismu hlásili k antikomunismu je odpověď jednoduchá - k rasismu se otevřeně hlásit nemohli. On by sice takový Rock

for racism zněl jako název dobře, ale zároveň by příliš jasně deklaroval, o co neonacistům vlastně jde. A to neměli organizátoři v úmyslu. Záštitu nad těmito koncerty totiž převzala neofašistická National Front a té šlo hlavně o voliče. A ty by programem stojícím na primitivním rasismu nikdy nezískala. Navíc by neonacisté museli přiznat, že jsou to co jsou - tedy neonacisté - a to se většině z nich nechtělo. Ono přece jen *„antikomunista a patriot“* zní lépe než *„neonacista“*. Obzvlášť když víte, co v minulosti nacismus spáchal za zvěrstva a zločiny. O co jde ale muselo být brzy všem jasné, neboť hlavním organizátorem koncertů RAC se stal Ian Stuart Donaldsson, zakladatel kultovní neonacistické kapely Skrewdriver. I když by se dalo podle názvu kampaně RAC soudit jinak, byl hlavní hvězdou RAC koncertů právě neonacistický Skrewdriver a obecně byly tyto koncerty přehlídkou kapel nikoli antikomunistických, ale výhradně neonacistických. Koncerty se odehrávaly převážně neveřejně, neboť veřejně oznámené akce narážely zhusta na masivní bojkot ze strany místní antirasistické mládeže. (Nejvýznamnějším střetem, ke kterému v této souvislosti došlo, byla v roce 1992 „Battle of Waterloo“, pojmenovaná podle stanice londýnského metra, ve které měli sraz neonacističtí skinheadi z Evropy před koncertem Skrewdriver. Asi 200 neonacistů zde muselo čelit náporu více než 1000 rozzuřených antifašistů. Uznáváme - čelit není nejsprávnější slovo. Správnější je utíkat a být bito. Většina těchto neonacistů si koncert skutečně neužila.)

Velmi brzy se ukázalo, že RAC není ničím jiným než zástěrkou, za kterou se může skrýt neonacistická ideologie. Bylo tomu tak v osmdesátých letech v Anglii a je tomu stejně i na počátku 21. století v Čechách. Stejně jako tehdy se ani dnešní neonacisté nechtějí veřejně hlásit ke svým skutečným „ideálům“ a schovávají se raději za nálepku antikomunistů.

V žádném případě to neznamená, že postavit se bolševismu je špatné. Ne. Znamená to pouze, že je třeba používat vlastní mozek a prohlédnout lsti, které na nás neonacisté chystají. Fašismus, nacismus i bolševismus představují stejné nebezpečí pro svobodu. Kdo má dojem, že je rozumné vyhánět čerta ďáblem, je na nejlepší cestě přímo do pekla.

Myslete vlastní hlavou a nenechte ze sebe udělat hlupáky
Milujte hudbu a postavte se fašismu i bolševismu

Co je vlastně ten „komunismus“?

Jestliže se neonacisté schovávají za antikomunismus, mohou mít u části české společnosti úspěch. Pojem „komunismus“ je totiž velkou částí médií a politiků popisován jako sprosté slovo, přičemž by si tito lidé snad radši překousli jazyk, než aby pravdivě řekli, co ve skutečnosti znamená. Za „komunistické“ jsou radši označovány různé diktátorské režimy a politické strany.

Ve skutečnosti termín „komunismus“ označuje společnost, která odstraní z lidských životů nadvládu ekonomických vztahů. Lidé budou nadále žít v konkrétních pospolitostech, ne v autoritářských vztazích (šéf-podřízený, pracující-kapitalista, kupující-prodávající, nájemník-majitel) charakterizovaných jen vzájemnou výhodností a tím, že jsou důsledkem společenských tlaků. Svět už nebude rozdělený mezi jednotlivé soukromé vlastníky, namísto toho bude kolektivně spravován všemi lidmi. Ti se nebudou pokud možno věnovat nudné a ubíjející „práci“, ale jednotlivé činnosti budou rozděleny tak, aby ty, kdo je budou vykonávat, co nejvíce bavily, naplňovaly a rozvíjely - a ty činnosti, které nebaví opravdu nikoho, budou vykonávány všemi spravedlivým dílem.

Lidé už v takové společnosti nebudou pracovat kvůli zisku „svých“ šéfů a firem. Smyslem lidské činnosti bude uspokojit potřeby a touhy každého člena společnosti a vytvářet svobodný svět, ve kterém si o svých věcech budou rozhodovat přímo lidé sami, bez nějakých vůdců, byrokratů, politiků či pánů majitelů.

Sklony ke komunistickým principům najdeme u celé řady „primitivních“ kmenů, ale i v některých názorech, které se objevily v křesťanství, taoismu či u starých Inků. Stejně tak se tyto myšlenky objevují v různých podobách u Platóna nebo u utopických autorů. Silnější či slabší komunistické rysy nalezneme ve většině rodin, partnerských vztahů či kamarádských svazků.

Pojem komunismus bývá spojován s Marxem a jeho samozvanými následovníky. Marx byl jistě zajímavý důrazem, který položil na to, že komunismus je především prostředkem pro dosažení svobody člověka - každého jedince. Na druhou stranu spojil slovo „komunismus“ se svou vírou v to, že vývoj lidstva jaksi zákonitě směřuje k „lepším zítřkům“ a že prostředkem k jejich prosazení má být státní moc. Během dvacátého století toto přesvědčení vedlo k mnoha katastrofám a ukázalo se, že tento recept nefunguje. Moc, jíž stát uchvátí, už nenavrátí...

Lenin, Stalin, Mao a další překroutili i myšlení samotného Marxe, zejména ve smyslu ustavení vedoucí úlohy komunistické strany, dělnické diktatury a doktríny „socialismu v jedné zemi“ neboli nacionalismu zabalenému do rudé vlajky. Skuteční komunisté ovšem nebyli mezi stoupenci státu a „komunistických“ stran, které se draly o moc. Skuteční komunisté byli naopak mezi těmi, kdo stát odmítali a prosazení komunismu pokládali za možné a žádoucí jen v případě, že bude spojené s odstraněním různých forem útlaku a manipulace člověka. Právě tito lidé patřili mezi první a významné kritiky bolševické revoluce. *„Rusko nám ukázalo, jak se revoluce nemá dělat“*, řekl tehdy anarchokomunista Petr Kropotkin. Však také minulý režim pokládal skutečné komunisty za své největší nepřátele a zatímco se západními státníky si třásl rukama, anarchistické komunisty vraždil. A bolševici moc dobře věděli, proč to dělají. Bolševismus má totiž se skutečným komunismem společného asi tolik, jako nacistický „národní socialismus“ se skutečným socialismem (společenským vlastnictvím výrobních prostředků).

Nesouhlas s minulým režimem nebo současnými bolševickými diktaturami ve světě a jejich místními stoupenci je jistě na místě. Je ale nespravedlivé odsuzovat spolu s nimi i myšlenku, jejíž skutečný obsah je opakem jakékoli diktatury. A je nepřijatelné, když se za boj proti jedné totalitě schovává jiná totalita.

antifa ANTIFAŠISTICKÁ AKCE cz

fsa FAS anarchismus MAP org

Co je vlastně ten „komunismus“?

Jestliže se neonacisté schovávají za antikomunismus, mohou mít u části české společnosti úspěch. Pojem „komunismus“ je totiž velkou částí médií a politiků popisován jako sprosté slovo, přičemž by si tito lidé snad radši překousli jazyk, než aby pravdivě řekli, co ve skutečnosti znamená. Za „komunistické“ jsou radši označovány různé diktátorské režimy a politické strany.

Ve skutečnosti termín „komunismus“ označuje společnost, která odstraní z lidských životů nadvládu ekonomických vztahů. Lidé budou nadále žít v konkrétních pospolitostech, ne v autoritářských vztazích (šéf-podřízený, pracující-kapitalista, kupující-prodávající, nájemník-majitel) charakterizovaných jen vzájemnou výhodností a tím, že jsou důsledkem společenských tlaků. Svět už nebude rozdělený mezi jednotlivé soukromé vlastníky, namísto toho bude kolektivně spravován všemi lidmi. Ti se nebudou pokud možno věnovat nudné a ubíjející „práci“, ale jednotlivé činnosti budou rozděleny tak, aby ty, kdo je budou vykonávat, co nejvíce bavily, naplňovaly a rozvíjely - a ty činnosti, které nebaví opravdu nikoho, budou vykonávány všemi spravedlivým dílem.

Lidé už v takové společnosti nebudou pracovat kvůli zisku „svých“ šéfů a firem. Smyslem lidské činnosti bude uspokojit potřeby a touhy každého člena společnosti a vytvářet svobodný svět, ve kterém si o svých věcech budou rozhodovat přímo lidé sami, bez nějakých vůdců, byrokratů, politiků či pánů majitelů.

Sklony ke komunistickým principům najdeme u celé řady „primitivních“ kmenů, ale i v některých názorech, které se objevily v křesťanství, taoismu či u starých Inků. Stejně tak se tyto myšlenky objevují v různých podobách u Platóna nebo u utopických autorů. Silnější či slabší komunistické rysy nalezneme ve většině rodin, partnerských vztahů či kamarádských svazků.

Pojem komunismus bývá spojován s Marxem a jeho samozvanými následovníky. Marx byl jistě zajímavý důrazem, který položil na to, že komunismus je především prostředkem pro dosažení svobody člověka - každého jedince. Na druhou stranu spojil slovo „komunismus“ se svou vírou v to, že vývoj lidstva jaksi zákonitě směřuje k „lepším zítřkům“ a že prostředkem k jejich prosazení má být státní moc. Během dvacátého století toto přesvědčení vedlo k mnoha katastrofám a ukázalo se, že tento recept nefunguje. Moc, jíž stát uchvátí, už nenavrátí...

Lenin, Stalin, Mao a další překroutili i myšlení samotného Marxe, zejména ve smyslu ustavení vedoucí úlohy komunistické strany, dělnické diktatury a doktríny „socialismu v jedné zemi“ neboli nacionalismu zabalenému do rudé vlajky. Skuteční komunisté ovšem nebyli mezi stoupenci státu a „komunistických“ stran, které se draly o moc. Skuteční komunisté byli naopak mezi těmi, kdo stát odmítali a prosazení komunismu pokládali za možné a žádoucí jen v případě, že bude spojené s odstraněním různých forem útlaku a manipulace člověka. Právě tito lidé patřili mezi první a významné kritiky bolševické revoluce. *„Rusko nám ukázalo, jak se revoluce nemá dělat“*, řekl tehdy anarchokomunista Petr Kropotkin. Však také minulý režim pokládal skutečné komunisty za své největší nepřátele a zatímco se západními státníky si třásl rukama, anarchistické komunisty vraždil. A bolševici moc dobře věděli, proč to dělají. Bolševismus má totiž se skutečným komunismem společného asi tolik, jako nacistický „národní socialismus“ se skutečným socialismem (společenským vlastnictvím výrobních prostředků).

Nesouhlas s minulým režimem nebo současnými bolševickými diktaturami ve světě a jejich místními stoupenci je jistě na místě. Je ale nespravedlivé odsuzovat spolu s nimi i myšlenku, jejíž skutečný obsah je opakem jakékoli diktatury. A je nepřijatelné, když se za boj proti jedné totalitě schovává jiná totalita.

antifa ANTIFAŠISTICKÁ AKCE cz

fsa FAS anarchismus MAP org